

Finansnæringens LO

Åpent brev til Stein Reegård,

Min kritikk og logikk er enkel og solid, men du svarer uten å gi ETT eneste saklig motargument. Du avfeier nærmest min kritikk med gjentatt beskrivelse av meg som en “outsider”. Da skyver du andre foran deg, istedet for å tenke selv.

Du svarer meg også ved å henvise til den artikkelen jeg kritiserte. Det er en underlig debattform. Jeg gjentar derfor hovedpoenget mitt: Utlandets betaling for norsk olje, oljepengene, blir norske krav på utenlandske ressurser. Økt bruk av oljepenger øker derfor presset i utenlandsk økonomi. Det gir ikke økt press i norsk økonomi, og er ikke hemmet av norsk produksjonskapasitet. Altså stikk motsatt av hva du hevdet.

Fornuftig bruk av oljepenger til kunnskap og infrastruktur vil effektivisere norsk økonomi, senke prispresset og desentralisere landet. Det er erfaringen i Japan, Sveits, Tyskland, Frankrike og Sverige.

Du skriver at min analyse og løsningsoppskrift “ikke (er) funnet hensiktsmessig” for norsk politikk. Som kritikk er dette er tomprat, så lenge du ikke konkretiserer. Hensiktsmessig for hvem og hva? Min analyse har et enkelt mål for hva som er hensiktsmessig: Å sikre langsiktig verdiskaping og sysselsetting for alle.

Du tror at min analyse krever omlegging av budsjetteknikken. Ja, praksis må endres. Analysen som ligger til grunn for dagens budsjetteknikk er grunnleggende feil. Da må man forvente rotete og skadelige resultat.

Og vi vet med sikkerhet at dagens budsjetteknikk og politikk virker dårlig. Som du skriver: “Her synes jeg resultatene taler for seg selv”: I 40 år har Norge hatt svimlende oljeinntekter, og likevel har vårt samfunns grunnvoll råtnet. Våre etterkommere arver Europas dårligste infrastruktur, i særdeleshet vei og bane. Skoler og sykehus står heller ikke på stell. Vi fester og spiller på børs mens taket ramler ned over hodet vårt.

Norsk økonomisk politikk lider av en dramatisk mangel på evne til å planlegge og prioritere. Norge oppfører seg som en bananstat som eksporterer råvarer uten å bygge landet: Oljeinvesteringene øker i år til 146 milliarder (fra 50 milliarder i 1996). Hvorfor er ikke det inflasjonsdrivende? I denne sammenhengen blir Stoltenbergs “tidenes satsing” på infrastruktur i Norge latterlige småpenger.

Det er litt komisk at mens AP og SV fører en ideologisk preget liberalistisk politikk for oljefondet, så har FrP blitt pragmatiske “styrings sosialister” – som i bensinprispolitikken.

Når det gjelder oljefondet arbeider LO åpenbart for finansnæringens interesser: LO fremmer en politikk for passiv “rentisme”, internasjonal arbeidsløshet og -ustabilitet, og motarbeider aktiv industrialisering og verdiskaping. LO har vært en hovedaktør i å skape denne arbeiderfiendtlige politikken.